

Айфельгайм. роман

Майкл Флінн

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Б. В. Стасюк

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

I

Серпень 1348 р.

Утренья, День пам'яті Сікста II та інших 6

Дітріх прокинувся із каменем на серці, так немов десь на затемнених хорах йому виспівував низький бас. Священник притьмом розплющив очі й озирнувся по кімнаті. У вкритому патьоками воску настінному держаку для свічки мерехтів нічний огник, кидаючи химерні тіні на стіл, умивальник, ослінчик для уклінних молитов та псалтир. Від такого непевного світла фігура на розп'ятті, можна було подумати, корчилась і намагалася вирватись на волю. По кутах і закапелках покою морок бубнявів від таємниць. У східному вікні тьмянний багрянець заграви окреслював гребінь Катеринаберґа тонкою лінією приставленого до горла ножа.

Він набрав повітря у груди і спробував заспокоїтися. Хай там як, а свічка вже все одно догоріла до відмітки, нагадавши про утренью 7; тож, відкинувши ковдру, Дітріх перевдягнувся з нічної сорочки в рясу. На шкірі в нього з'явилися сироти, а на карку настовбурчилися волоски. Чоловік здригнувся і спробував зігрітись, поплескавши плечі. Сьогодні щось обов'язково станеться.

Біля вікна стояв невеличкий дерев'яний столик із мискою та акваманілом. Його виготовили з битої міді в подібі півня з крильми, прикріпленими до корпусу рукомийника метким шилом спижаря. Коли чоловік на них натиснув, із дзьоба птаха в мисочку під його випростаними руками полилася холодна вода. «Господи, очисти мене від зла», — пробурмотів Дітріх і вмився. Якщо процедуру провести ретельно, від нічних страхів не лишиться й сліду. Він одщипнув трохи мила і розтер його в руках та на обличчі. Сьогодні щось обов'язково станеться. Аш 8, теж мені пророк! Чоловік навіть слабко всміхнувся зі своїх побоювань.

Надворі, десь край підніжжя гори, він помітив рухливий огник. Світна цяточка виринала, пробігала коротеньку відстань, а потім зникала, щоб уже за мить об'явитися знов і повторити свій танок. Дітріх спохмурнів, не розуміючи, кого там непутить. Саламандру? 9

Ні. Ковалю. Священник зрозумів, що напружений, лиш коли, зітхнувши з полегшенням, уторопав походження вогника. Під горою стояла кузня, а поруч із нею — хатинка сільського ковалю. То якраз блимала свічка у його відчиненім вікні, перед яким він ходив сюди-туди. Лоренц не знав спокою, ніби заґратований у клітці звір.

Отже. Коваль — або ж ковалиха — також не спить, і його, схоже, також щось бентежить.

Дітріх потягнувся до акваманіла сполоснути руки від мильної води, аж раптом ніби голка вжалила його в долоню. «Sancta Katherina!» 10 Він сахнувся назад, скинувши додолу миску вкупі з глеком для води. По кам'яних плитах широко розлилася піна. Священник уважно обдивився руки, але так і не знайшов жодної ранки. Повагавшись із хвилину, він став навколішки й обережно підняв акваманіл, наче боявся, що той знову спроможний дзьобнути його.

— Який неслухняний півник, — дорікнув він глеку. — Хіба ж можна так клюватися? — Когутик, глухий до зауважень, повернувся на своє місце.

Витираючи руки об рушник, Дітріх помітив, що волоски і на тильному боці долонь стовбурчилися, неначе шерсть на вищиреному перед боєм собаці. Цікавість змагалася зі страхом. Він засукав рукав і побачив наїжачені волоски багато вище по руці. Картина навіювала непевний далекий спогад, проте який саме, чоловік не розумів.

Пригадавши про свої обов'язки, Дітріх облишив ламати голову над загадкою і рушив до ослінчика, де шипів недогарок свічки. Священник опустився навколішки, перехрестився і, склавши разом

долоні, підвів очі до залізного хреста на стіні. Лоренц, той самий коваль, котрому не спалося біля підніжжя гори, витворив розп'яття із цвяхів та різного шворіння, яке не те щоб аж надто скидалося на розіпнуту людину, однак при замисленішому спогляданні могло справити схоже враження. Діставши з полицки требник-бreviарій, Дітріх розгорнув його на сторінці з уранішньою службою, яку він ще з учора позначив стрічкою-закладкою.

«А вам же все волосся на голові пораховано! 11 — йшлося у тексті утрєні. — Не бійтесь, отже: ви вартніші за багатьох горобців...»

Ну, чому саме ця молитва саме цього дня? У самісіньке око. Він ще раз поглянув на волоски на зап'ястку. Знак? І якщо так, то знак чого? «Хай торжествують праведні у славі, — правив далі чоловік, — на своїх ложах хай ликують 12. Даруй нам радість причаститися до Сікста та інших 13 у вічному блаженстві. Про це ми прохаємо Тебе через Господа нашого, Йсуса Христа. Амінь».

Звісно. Нині ж день пам'яті папи Сікста II, тому і молитва за мучеників. Так і стоячи на колінах, він замислився над твердістю духу добродія, якою той не поступився і перед ликом смерті. Задумався над долею людини настільки праведної, що її пам'ятали за одинадцять століть після гвалтвної смерті — кари на горло, — якій її піддали прямо під час меси. Пізніше на могилі Сікста, що її Дітріх і сам бачив на цвинтарі Каллікста, папа Дамас наказав викарбувати вірш 14; і хоча поезія від досконалості виявилася значно далі, ніж Сікст від ідеалу людини, історію останнього вона переказувала цілком достовірно.

«Раніше в нас були кращі папи», — майнуло в Дітріхових думках, і він одразу ж покартав себе. Хто я такий, щоб судити іншого? Сьогочасна Церква хоч і не зазнає відкритих гонінь із боку королів — номінальних християн, — та все одно перетворилася на забавку для французької корони. Субординація — більш вигадлива

форма переслідувань, то й відвага, аби змагатися з нею, напевне, повинна бути винахідливішою. Французи порішили Боніфація не так відверто, як римляни — Сікста. Дарма що сконав Папа таки від побоїв.

Боніфацій був зверхнім, погордливим чоловіком без жодного друга в усьому світі; та хіба не можна і його назвати мучеником? Щоправда, загинув він не стільки від проповідування Євангелія, скільки через буллу «Unam sanctam» на превелике невдоволення короля Філіпа та його двору. Сікст же був божою людиною, якій довелося жити у безбожну добу 15.

Дітріх притьмом озирнувся і одразу ж висварив себе за полохливість. Невже він міг уявити, що й по нього теж прийдуть? Ні, логічно він припускав таку можливість. От тільки з якої причини він міг здатися маркграфові Фрідріху?

Точніше, з якої причини, що про неї Фрідріх міг би знати?

Не бійтесь, заповідала сьогоденна молитва — найчастіший завіт із вуст Господніх. Йому знову спав на думку Сікст. Якщо древні не пасували навіть перед смертю, то чому він, навчений сучасним премудростям, знайшов місце для страху в своєму серці без вагомої на те причини?

Дітріх іще раз роздивився неслухняні волосинки на зап'ястку, прим'яв їх і почекав, поки вони знову нагороїжилися. Як би до цього питання підійшов Бурідан або Альбрехт? Священник залишив закладку на сторінці лауд 16; поміняв свічку, обтер залишки воску і запалив її від старої.

Альбрехт писав, що «experimentum solum certificat in talibus» 17, дослід — єдиний надійний провідник.

Дітріх поглянув на полум'я свічки крізь вовняний рукав ряс, і його губи поволі розтягнулися у посмішці. Він знову відчував те цікаве вдовolenня, яке завше оволодівало ним, коли щастило побудувати питання розумно і таким чином виманити у

навколишнього світу якусь відповідь на нього.

Вовняні волоконця рукава також настовбурчилися. Ergo 18, подумав він, імпетус, що тисне на волосинки, є зовнішнім і водночас матеріальним проявом, оскільки у вовняної сутани немає жодної духовної сутності, яку можна було б налякати. Значить, безіменний страх, який турбував його, не більше, ніж відображення цього матеріального тиску на його душу.

Тільки от остання думка хоч і дала поживу для інтелекту, та геть не спромоглася втамувати волі.

* * *

Трохи згодом, коли Дітріх уже йшов до храму, аби відправити вранішню службу, його увагу привабило скавучання в затінку під церковними східцями. Там, у миготливому світлі свого смолоскипа, він розгледів чорно-жовтого собаку, який лежав, прикривши писок обома лапами. Плями на його шерсті настільки зливалися з тінями, що пес більше скидався на якесь божевільне створіння: наполовину собаку, наполовину швейцарський сир. Зі сповненими надії очима дворняга поглядом провів Дітріха до дверей.

Із маківки Храмового пагорба священник роздивився осяйну заграву, схожу на блідий світанок, що зранку вибілював небеса і заливав Великий ліс на далекому краю долини. Однак його час іще не настав, та й небо зазвичай займалося не з того боку. На церковному шпилі довкруг хреста крутили хороводи блакитні вогники святого Ельма. Невже страх пробудив навіть небіжчиків, що сплять мертвим сном на цвинтарі? Але ж цей знак не повинен був з'являтися аж до останніх днів світу.

Дітріх хутенько помолився, благаючи захисту від потаємних небезпек, і крутнувся спиною до дивних явищ, ставши обличчям до церковних стін, звичний вигляд яких мав би розрадити його душу.

Мій дерев'яний собор. Так його інколи називав Дітріх. Протягом довгих літ стамески щирих теслів перетворювали дубові

стіни й колони Церкви святої Катерини, що височіли над кам'яними підмурівками, на немислимі сплетіння святих, звірів та міфічних істот.

Поруч із входними дверми почивав жилавий образ самої святої Катерини, рука якої лежала на колесі, що колись мало стати знаряддям її страти 19. «То чиє ж це торжество? — питала її вимучена посмішка. — Того, чиї руки обертали це колесо, вже немає в живих, а я лишилася». По одвірках нагору, до тимпана, де чийсь різець викарбував Тайну вечерю, пнулися лев, орел, людина та бик 20.

Деінде з-над стріхи шкірилися фантастичні рогаті та крилаті горгульї. Навесні зі своїх роззявлених пащек вони вивергали потоки талої води, на яку перетворювався сніг, що вкривав черепицю на крутих скатах даху. Під острішками стукотіли молотами кобольди. На віконних лутках, на фільонках та стовпах, із дерев'яних пут рвалися ще більш фантастичні істоти. Прохромлювали своїм поглядом василіски, дибилися грифони та віверни. Злітали в стрибку кентаври, солодким подихом манили пантери. Там дракон тікав од лицарів Амалінґа; а тут на своїй єдиній велетенській нозі стояв скіапод. Безголові блемії вибалушували очі, розташовані на животі.

Наріжні опори споруди були вирізьблені у формі чотирьох гірських велетнів, які на своїх плечах тримали дах: Ґріма, Гільди, Зігенота й Еке, — як їх прозвали селяни, вгадавши щонайменше з останнім назвиськом 21. Не без почуття гумору, різьбяр також перетворив основи колон на подоби виснажених і дратівливих гномів, що тримали на собі гігантів і покірно зиркали на перехожих спідлоба.

Неперевершене буйство фігур, народжених із дерева та все ж таки невіддільних від нього, здавалося невід'ємною частиною живого храму. «Десь, — подумалося Дітріху, — існують схожі на

них істоти».

Коли завивав дужий вітер або сніг важким тягарем гнітив дах церкви, весь цей звіринець стогнав і перешіптувався. І хоча це лиш рипіли крокви, бантини й сволюки, у людей повсякчас виникало враження, немов то бурчав Зігенот, попискував карлуватий Альберіх 22 і під носа мугикала свята Катерина. Зазвичай ці стіни веселили Дітріха, але тільки не сьогодні. Сповнений бентег, він побоювався, що Чотири Велети можуть раптом скинути свій вантаж із плечей і завалити всю конструкцію на його голову.

Тепер вогники свічок мерехтіли у шибках далеко не одної хати, а на протилежному боці їхньої маленької долини по Манфредових мурах у не притаманній для себе пильності крокувала нічна варта, виглядаючи на незнаного ворога то в одній стороні, то в іншій.

Із боку села до Дітріха навпомацки простувала чиясь постать. Перечепилася, знов пішла вперед, послизнулася в багнюці і тонко захникала в досвітній тиші. Священник підняв смолоскип трохи вище і зачекав. Невже це до нього так безсоромно наближається та сама провіщена раніше загроза?

Та перш ніж захекана фігура впала перед ним навколішки, він зрозумів, що це мірошничка Гільдегарда, боса, розпатлана і вдягнена в саму опанчу поверх нічної сорочки. У світлі свого смолоскипа Дітріх розгледів невмите обличчя. Може, жінка і була загрозою, проте іншого роду, давно знайомого священнику. Напевне, справа виявилася нагальною, коли мірошничка постала перед своїм парохом у такому вигляді.

— Ach, панотче! — вигукнула вона. — Бог побачив мої гріхи.

Богові, подумалося Дітріху, не треба було далеко заглядати. Він допоміг жінці підвестися.

— Господу відомо про всі наші гріхи ще від початку часів.

— Тоді чому ж він розбудив мене сьогодні в такому страху? Ви мусите сповідати мене.

* * *

Дітріху аж не терпілося, коли між ним і лиховісними міазмами стане стіна, і він повів Гільду до церкви. На його превеликий жаль та подив, острах і всередині анітрохи не вгавав. Може, наприкінці часів свята земля і могла оборонити від усього надприродного, а от від чого-небудь цілком природного — зась.

У тиші Дітріх почув безгучне шепотіння, немов десь поруч шарудів легіт або жebонів струмочок. Прикривши очі від яскравого полум'я смолоскипа, священник розгледів дрібнішу тінь, зіщулену під головним вітарем. Там, зіскулившись, сидів Йоахім-мінорит 23, який так покwapно белькотів молитви, що його слова, здавалося, немов людці в охопленому панікою натовпі, налітали одне на одного і громадилися, зливаючись у нерозбірливого шемранні.

Покинувши молитися, Йоахім розвернувся і миттю піднявся, невисокий, різкий та гнучкий. Він був у поношеній коричневій сутані, неодноразово охайно зацерованій. У тінях чернечої відлоги ховалися гострі риси смаглявого обличчя, кошлаті брови та широко розплющені задумливі очі. Монах швидко облизав пересохлі губи.

— Дітріху?... — невпевнено озвався мінорит.

— Не бійся, Йоахіме. Ми всі це відчуваємо. І звірі також. Це якесь природне явище, пертурбації повітря, щось на кшталт нечутної грози.

Йоахім струснув головою, і з-під його каптура вибилося пасмо чорного волосся.

— Нечутної грози?

— Я не можу підібрати кращого слова. Мені воно скидається на звуки басових труб органа, від яких тремтять шибки. — І Дітріх переказав Йоахімові свої роздуми стосовно шерстинок.

Мінорит глянув на Гільдегарду, що барилася при вході до храму. Він спробував зігрітися, розтерши руками плечі під рясою, і озирнувся навсібіч.

— Ні, цей страх — то голос Господній, який закликає нас покаятися. Він надто жохливий, щоб бути чим-небудь іншим! — Останні слова він прокричав, немов на проповіді, і його голос відбився від статуй, що спостерігали за сценою зі своїх ніш.

Свої виступи Йоахім завжди супроводжував жестами й барвистими історіями, тоді як Дітріхова служба повсякчас ґрунтувалася на аргументованих твердженнях, що вічно наганяли сон на парафіян. Інколи він навіть заздрих цьому ченцю та його вмінню розворушити людські душі, але тільки інколи. Адже розворушивши душу, її буває важко спинити від лиха.

— Господь може до нас звертатися, — повчально мовив до молодшого товариша Дітріх, — і через цілком матеріальні явища.

Поклавши руку йому на плече, він ледве підштовхнув хлопця і попросив:

— Сходи-но по параменти 24 на вівтар. Сьогодні відправляємо «Clamaverunt» 25. Тому його колір має бути червоним.

Із таким діло мати складно, подумав Дітріх, коли Йоахім пішов, а ще складніше було пізнати парубка зсередини. Молодий чернець вбирався у рам'я з більшою гордістю, ніж папа в Авіньйоні 26 носив свою позолочену тіару. Спіригуали проповідували вбогість Ісуса та Його Апостолів і ганили духовенство за його статки; однак Господь благословив не просто вбогих, а вбогих духом — *beati pauperes spiritu* 27. Розумне відмежування. Як зауважували Августин із Томою Аквінським, звичайна бідність надто доступна, аби її коштом можна було здобути таку винагороду, як Небеса.

— Чого це він тут? — поцікавилася Гільдегарда. — Хіба його робота не сидіти попідтинню, жебрати й пятакати?

Дітріх нічого не відповів. На це були причини. Ці причини носили золоті тіари та залізні корони. Він узагалі шкодував, що Йоахім прийшов до їхнього села, оскільки єдине, на що він міг спромогтися, — це привабити до себе увагу. Але ж Господь казав:

«Чужинцем був, і ви мене прийняли» 28. Жодних винятків. Забудь про великі діяння світу поза лісами, нагадав він собі. Більше вони тебе не стосуються. Та чи забуде світ поза лісами його самого — питання іншого штибу, і куди менш приємного.

* * *

У сповідальні Гільдегарда Мюллер зізнавалася в одному грішку за іншим. Вона підмочила борошно, яке вийшло з мішків, привезених її чоловікові на мливо, — друга за важливістю таємниця, що була на вустах в усіх мешканців Обергохвальда. Вона позаздрила Бауерівні, якій чоловік подарував красиву брошку. Вона давно не провідувала старенького батька в Нідергохвальді. Складалося враження, ніби жінка надумала сповідатися в усіх смертних гріхах.

І все ж, два роки тому ця сама добродійка прихистила вдягненого в лахміття прочанина, котрий мандрував до Храму Гробу Господнього в Єрусалимі. Бріан О'Флінн пройшов довгий шлях із Гібернії 29, розташованої на краю світу, не побоявся злигоднів охопленої хаосом країни (тоді ще року не пройшло 30, як англійський король до пня винищив лицарський квіт Франції), щоб тільки бути до нитки пограбованим паном Соколиного Бескиду 31. Гільда Мюллер надала цій людині притулок, подбала про її рани та мозолі і подарувала одяг із гардеробу свого жваво протестуючого чоловіка, після чого з Богом провела у дальшу дорогу, посвіжілого та здорового. Це трохи врівноважувало шальку терезів, на якій містилися Гільдині крадіжки, ревності та пожадливість.

Гріх же полягає не в конкретному діянні, а у волі. В основі «послужного списку» жінки лежав гріх, у порівнянні з яким усі інші провини ледве впадали в око. Брошку можна повернути, батька — провідати; та коли не зцілити внутрішній порок, каяття — яким би щирим воно не здавалося — залишатиметься насінням, покинутим у безплідному ґрунті.

— І ще я чинила перелюб з іншими чоловіками.

Ось і вона — перша по важливості таємниця, що була на вустах в усіх мешканців Обергохвальда. Гільдегарда Мюллер відловлювала собі чоловіків так само холоднокровно, як її благовірний гер Мюллер полював на оленів та вепрів, чії голови прикрашали стіни Гохвальдського замку. Раптом Дітріх, піддавшись миттєвій слабинці, спробував собі уявити, що могло б теліпатися на стіні з трофеями Гільдегарди.

Трофеями? Ach! Ось він — внутрішній порок. Гординя, не Хіть. Після того, як плотські радощі мусили зблякнути, переслідування і вилов чоловіків залишалися для неї підтвердженням того, що вона могла мати все, що їй заманеться і коли їй заманеться. Так само і її доброта до прочанина-ірландця — не парадокс, а лиш підтвердження. Вона все робила показово, так щоб інші могли захоплюватися її щедрістю. Навіть про свої гріхи вона розповідала не без гордоців. Гільда просто вихвалялася.

На слабкість треба відповідати силою; на пиху — смиренням. Її покута могла бути стандартною. Повернути брошку, заплатити за зіпсуте борошно, навідати батька. Кохати лиш свого чоловіка. Допомогати будь-якому злиденному пілігриму, яким би вбогим не був його стан, із таким самим щиросердям, котре вона проявила до ірландського панича. А щоби дати їй урок смирення, священник наказав Гільдегарді начисто вискоблити кам'яну підлогу церковного нефа.

Працювати вона повинна була потайки, аби не тішитися в гордині навіть під час покайної роботи.

* * *

Трохи пізніше, облачаючись перед службою в ризниці, Дітріх раптом завмер, так і не зав'язавши до кінця ремінець. Із трудом він тепер вирізняв новий звук, ледь схожий на джмелине дзижчання. Приваблений ним до вікна, на віддалі, якраз над лісом місцевого

пана, чоловік роздивився «лісових співачків» 32 та сойок, що накручували скажені кола над місцем, де світилося перед сходом сонця. Сама заграва, певно, стишилася або ж просто лишалася непомітною на тлі все яснішого неба. Але щось, що Дітріх не зміг би виразити словами, у цій картині було не так. Чомусь видавалось, ніби ліс раптом зжужмився і почав згортатися.

Край Храмової гори так само по-пташиному безглуздо кружляло декілька людей. Біля кузні стовбичили Ґреґор із Терезією і про щось жваво перемовлялися з Лоренцом. Нечесане волосся поселян стирчало навсібіч, а одежа липнула до їхніх тіл, наче мокра 33. Поруч ошивалася й решта, однак звичайна ранкова робота застопорилася. У кузні не горів вогонь, у кошарах досі бекали вівці, та й хлопців-вівчарів ніде не було видно. Не здіймалася над лісом і завіса диму, яка зазвичай указувала на місце, де в його нетрях випалювали деревне вугілля.

...

Далі — у повній книжці «Айфельгайм. роман».

nashaknyga.com.ua